

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XII. Ч. 241. Джерси Сіті, Н. Дж., вівторок, 17 жовтня 1933.

VOL. XII. No. 241. Jersey City, N. J., Tuesday, October 17, 1933. THREE CENTS.

ОЧЕВИДЕЦЬ ПРО СТРАХІТТЯ ГОЛОДУ
НА УКРАЇНІ

НЬО ЙОРК. — Оповідання громадянки Марти а чак, която відвадала свою родину на Великій Україні й розповідала півтори години про страшні страхоти голоду на рідній землі, потрясли всіми нервами тої публіки, що виповнило по береги великої сали Українського Народного Дому. Це розповідь була б більшою, котра не могла по-верити, щоб на Україні могли діятися такі страшні речі, про які доносила „буржуазна“ українська преса. По 20 роках поїхала вона зі своїм чоловіком у Київчину і на Поділля. І там бачила тисячі живих трупів, дізналася, що всі її рідня вигинула з голоду, що позникали цілі села. І заклалася там на місці, що доки її життя, буде своїм простим словом протестувати, де тільки буде можливість, проти червоних катів.

Це розповідь була на протестаційним проти-большевизмському вічу, влаштованім 15 жовтня заходами Центрального Комітету Українських Національних Організацій міста Нью Йорку.

Віче відкрив голова Комітету, грім. Андрій Бокрак, секретарював грім. Вінтоніа, а про відношення Москви до України, про голод на радянській Україні й про українське питання як міжнародно проблему реферували д-р Л. Мишуга й Л. Кедоровський. Адвокат С. Ярема говорив про англійські від імені тут рождених українців. Він теж відчитав протестаційні резолюції.

Боеві пісні відспівав Український Хор під управою п. Т. Онуфрика. Збірка принесла \$287.14. Присутні заявили за те, що віче є тільки початком протесту Нью Йорку й околиці проти червоної Москви. Властивий протест буде заманіфестований у кількадесять-тисячний протестаційний похід, який має відбутися в Нью Йорку заходом українців з Нью Йорку й околицин місцевостей. Це має бути маніфестація подібна до тої, яку влаштували були зприводу пацифікації.

ФЕДЕРАЦІЯ ПІ-АЦ І СТРАЙКИ.

ВАШИНГТОН. — Виконавчий комітет Американської Федерації Праці, взявши на своїм засіданні під розвату відношення „Найри“ до страйків, постановив прилучитися всіми силами до кампанії проти задержування праці. Страйк повинен бути важити тільки як остаточний засіб. На жаль, підприємці заздало часті викликають страйки своїми відмовами говорити з робітниками за умови праці.

СТРАЙКИ І ЛОКАТИ.

ПЕТЕРСОН (Нью Джерсі). — Заходи коло врівняння непорозуміння між фабрикантами шовку й робітниками не повелися, і робітники постановили скріпити в понеділок свої пікети.

Через підписання кодексу для фабрик обуви в Нью Йорку й околиці вертаються до роботи 5,000 робітників.

Переговори між представниками юні майнерів й Фіркової Коксової Компанії в Пітсбургу ще не покінчилися. Губернатор стеїту Піннон поробив кроки проти мандруючих пікет, які часто не дають роботи юнінім робітникам на основі юнінних умов.

КОНФЕРЕНЦІЯ БІБЛІОТЕКАРІВ СВІТА.

ШКАГО. — Більше як 2,000 бібліотекарів з усіх сторін Америки й з 14 чужих країн збиралася тут на перший конгрес міжнародної Федерації Бібліотекарських Товариств. Це більше людей сподівається на конгресі Американського Бібліотекарського Товариства, що почався в понеділок.

На конвенції говорено між іншим про те, як знизити ціни на журнали, щоб їх могли читати ширші круги населення, та про те, як збирати в односторонній спосіб статистику про бібліотечний рух у світі. Говорено теж про те, як можна по-ринувати за одним миралом освіту вчителів, накладиш і продавців книжок.

АРЕШТУВАЛИ ПАСТОРА ЗА ВБИВСТВО.

ДЖОНСБОРО (Арканзо). — Державна прокуратура постановила задержати в арешті як винуватця за вбивство першого ступня Делла Кроулі, пастора місцевої баптистської церкви. Поліція каже, що наслідком його стрляння згинув Мекмердо, дивергент цієї церкви. До стрляння прийшло підчас горючої сварки за становище пастора церкви. Мекмердо перед смертю зложив заяву, що Кроулі „застрелив його з зміною кровю“. Пастор каже, що він стрляв у власній обороні.

ЗУДАРЕННЯ ЛІТАКІВ У ПОВІТРУ.

ВІЛМІНГТОН (Делавар). — На висоті яких 2,700 стій над самим озером міста зустрілися тут підчас попису з трудним літанням два літаки. Один з літаків, кермований Раймон Гонтон з Оклахоми, вилав на дах одного дво-поверхового дому, а його мотор, відірвавшись від літака, пробив дім та загрус у землі під першим легководозлетів на землю з літака на час і при допомозі легководозлетів на землю в місті. Збірник газоліну літака при ударі об дах експлодував і поларив підчас пожежу дому, запаленого вихвом, 7 інших осіб були легко по-калічені.

НОВЕ РЕКЕТІРСТВО В
ПРАЛЬНИЙМ ПРОМИСЛІ.

Завідатель одного підприємства чищення одягу в Нью Йорку доіс прокуратурі, що до його підприємства принесено до чищення одягу, в якому був зашитий динаміт. Динаміт має висадити в повітря фабрику. Завідатель підозріває як головного винновника одного свого конкурента, що має „ланцюх“ пралень.

100-ЛІТНІЙ СТАРЕЦЬ ПЕРЕД
СУДОМ.

Перед городським судом у Чезелді, коло Сосновца, відбулася розправа проти 100-літнього діда Томи Католіка. Дідок побив дуже сильно І. Карпака за те, що він пас коня на його левалі. З поміччю при-шов старший його син. Суд доказав вину обом обвинуваченим і у висліді присудив Католіка на 10 за. тривни, а його сина на два тижні тривни.

ПРОТЕСТ БЕРЛІНСЬКИХ
УКРАЇНЦІВ.

В понеділок, 11. вересня, „Українська Громада“ в Берліні улаштувала збірний протест проти виголодження України Москвою. В год. 18-ті в гр.-кат. каплиці на Фальшбургштрассе відправили гр.-кат. парох на Німеччину, о-д-р Вергун, панакхиду з розстріляних, замучених і померлих голодуючих сметів України в СРСР і виголодження зворушило до сліз. Між учасниками було багато Німців. — У 20. години вечір відбулося зібрання, на якому по зм-істивний промові дош. д-р Крупицького (секр. Громади) присутні ухвалили протестаційну резолюцію. Присутних на панакхиді було понад 100 осіб, на зібранні — коло 46. На допомогу голодуючим зі-грано 100 марок.

„МОРСЬКИЙ ВОВК“ ЖИНО-
ЧОГО РОДУ.

Цими днями на французькому острові Кессант біля Бресту святкували 70-ліття найстаршого тамашового моряка. Цей старий „морський вовк“ завівся Жанна Туаль і є жінкою. Панна Туаль (дош. не-законна) — донька старого моряка, захопана в морі, вибрала професію своєї предків і з молодих літ почала не тільки ходити в штапах, але й привчати до мужеського життя. Вона перейшла всі ступні морської кар'єри до капітана і команданта флотилії, завсіди насилує у своїх далеких мандрівках. Нині ої послабила і вона мусить доживати віку на суходолі.

ХОТЯТЬ КЛЯТИВІ.

Бувший жидаїський посол на сойм, Вігоцький з Вильна, звернувся до вилеського раба, завернувшись до домаганням кинути клятву на Жидів, що продають німцеські товари. Рабін заявив, що не може дати конкретної відповіди, бо мусить наперед ствердити в книгах талмуду, як така клятва була би згідна з основами жидаїської релігії.

СТУП НА ЛЕМКІВСЬКІ
ШКОЛИ.

В народних школах на Лемківщині появилися т. зв. „лемківський буквар“, виданий м.о.с.кофіалом. Крім того в Кракові видруковано „руський“ буквар, призначений теж для баламучення українського населення Лемківщини.

АРЕШТУВАННЯ ТРОХ МАГІ-
СТРАТСЬКИХ УРЯДНИКІВ.

У Львові арештували старшого магістратського урядовця Кішечуновича, який допустив великих зловживань при премусових зарплатах, уведених через суд, над кількома реальностями. Кішечунович, стягаючи річні оплати, замість передавати їх до магістратської каси, залишав у власній кишені. Разом з ним арештували ще двох інших урядовців, що були його співниками.

РУМУНСЬКА ХЛІБОДІЩИНА.

Читавмо „у червоньковому Часі“. Від якогось часу редагують за румунські гроші відсутники від українського народу свій „Голос Букочини“. Ці юди іскроїстські запродують за марний грим Румунський український нарід. Ім за-пахили вибори. Хотять трохи заробити. А ліберали добре платять своїм послугачам. Але ті ренегати так забулися, що не перестають обзивати помиями всіх України, що лише „якебудь працює для українського народу“. „Голос Букочини“ посилають пошитою дором. Люди радо приймають. А потім платитимуть гірко.

ПОЩУЛКУ, ЩО ТРЕВАВ
ЦІЛУ ГОДИНУ.

При кінці серпня ц. р. відбувся в Ісидній цікавий попис, що своєю ексцентричністю може нагадувати хіба Америку. Великі реклами та численні оголошення в пресі заповідали, що в головному театрі в Рейкявіку відбувається попис найдовшого пощучку. Попис цей, будь-хоча був небуденний, зашкавив головною молоді і тому нічого дивного, що всі білету, хоч ціни були високі, розпродано вмиг. Усі змагали й змагали, що ставали до попису, піддалися лікарським огляданням, бо кож-на пара мала бути вилосована. По розльосованні 30 пар стали проти себе. Кожну таку пару пильнувала окрема комісія, зложена з трох людей, яка мала слідувати за правильністю й добрим виконанням пощучку. З черги директор театру відчитав назвища пар, що беруть участь у пописі, і починч, на чому поглаже якісь пощучку, і на окремий знак припав до себе 60 молодих уст. Настала довга хвилина мовчанки, бо цілувати довго, а при цьому правило — це не якбуштувати. Вже по сімх хвилинах перша пара вицофалася з попису, за-ключаючи, що мають досить. Кілька пар дотягнули до 20 хвилин, 4 до 45, а дві парі до 57 хвилин. Цінунок останньої пари, що залоуба рекорд, тривав 1 год., 6 хвилин і 32 секунди. Паря ця добула „висоту цілування“, а її пинку попусти-ли чергового дів всі часини.

ПРИСУД НАГЛОГО СУДУ
У ЛЬВОВІ.

В окружному суді у Львові відбулася, перед наглим судом розправа проти 34-літнього Григорія Медика, совітського горожанина, обвинуваченого в шпигунстві в хосен одної сусідньої держави. Розправа, що велася при замкнених дверях, тривала два дні. У висліді розправи присуджено Медика на 15 років тривни.

УКРАЇНСЬКІ ЖІНКИ ДО
ЖИНОЦТВА СВІТА.

„Союз Українок“ у Львові звернувся цими днями до міжнародного жіноцтва з відозвою в справі положення на Великій Україні. Цю відозву надруковано в формі летючки сужими мовами та висилається її до міжнародних і чужоземних жіночих організацій, до жіночої преси та до поодиноких визначних чужоземних діячків.

Українське жіноцтво, гово-рять відозва, звертається до жінок усіх націй, країв і континентів, всіх класів, партій і конфесій, з голосом, що просить допомогти, що кричить ратунку!

Відозва зазиває, щоб зорганізовано жінок всього світу зробили все, що в їх силах, щоб не дозволити червоним сатрапам безкарно знущатися над безборонними!

Скоординувана і планова діяльність міжнародного жіноцтва мусить довести до зміни відношення світу до большевицького уряду, до змущення цього уряду припинити ганебне винищування совітської України.

БРОВИ І СТАРІСТЬ.

Англійський лікар Ц. М. Фішер дійшов після довгих дослідів до висновку, що старість найкраще пізнати не підставивши, зморшок абстракційних зовнів, а на підставі форми брів. У зовсім молодих — каже він — брови стоять над берегом очних ям, з літими вони западаються в огли-боке стає від них поважніше, шораз суворіше та сумніше. Знаєць брів упевняє, що навіть мистецтво косметики не вислі опукати тих, що вмиють читати з положення брів поважний вік людини. Дуже можливо, що саме винахід штучних брів, який став таким модним останніми роками серед жіноцтва, має на меті затерти найбільше недискретну лі-нію старости на жіночому обличчі.

ПОВІТРЯНИЙ ВЕЛИКАН.

В Парижі відбувалися новий великий гідроплан „Бізерта“ з без запасу бензину й оливи важить 14,000 кг. Розп'ятий крила мають 35 метрів, апарат довгий 22 метри. Літак має три незалежні дві себе мотори і радіостанцію, залога обчислена нормально на 6 осіб. Має теж опанцирену кабіну. Гідроплан призначений до розвідки на велику віддал від бази.

ВІДЕНЦІ ВШАНУВАЛИ ПА-
М'ЯТ НАШОГО ЗЕМЛЯКА
КУЛЬЧИЦЬКОГО.

З нагоди 250-літнього ювілею відсіди Відня відбулося вчорашнє засідання організації виласників віденських каварен, на якому вшановано — пам'яті першого власника віденської каварні, України Кульчицького з Кульчиці біля Самбора.

ЛЯХИ ЗАБОРОНЯЮТЬ ПРОТЕСТУВАТИ
ПРОТИ ГОЛОДУ НА ВЕЛИКІЙ УКРАЇНІ

КОЛОМІЯ (Західна Україна). — Громадянство Коломиїчнини рішило відбуту в Колодмі велике повітове протестаційне віче, щоб запротестувати на ній проти московської совітської політики винищування голодом Великої України. Віче було заповіджене на день 1 жовтня. На те віче прибули багато селян зі сіл коломиїського повіту. Та старство в останній хвилі заборонило відбуту віче.

ВТІКАЮТЬ З СОВІТСЬКОГО ПЕКЛА.

ЛьВІВ (Західна Україна). — Галичани, які залишилися були на Великій Україні ще з часів перебування там Галицької Армії, втікають масово з Радянщини, бо там їх тепер особливо переслідують. Нема длі, щоб хтось з утікачів не подав до якоїсь з українських національних газет відомостей про теперішнє пекло на Україні.

АРЕШТАМ НЕМА КІНЦЯ.

ЛьВІВ. — Разом з відомостями про переслідування українства на Радянщині подає краєва преса кожного дня нові списки селян, студентів і на-шої інтелігенції, арештованих польською владою. Всіх їх обжаловують за протидержавну діяльність. Найбільше тепер арештують у Нортківщині, Бережанщині й Перемишлянщині.

ДИПЛОМАТИЧНА БОМБА ГІТЛЕРА.

ЖЕНЕВА (Швайцарія). — В офіційних кругах Ліги Націй панує замішання зприводу того, що Німеччина відклала своїх репрезентів з Ліги Націй і з міжнародної розробної конференції.

Найбільше всіх турбує те, що Гітлер поступив тим разом дуже делікатно, по дипломатичному, так; що не можуть нічого закинути Німеччині ті, котрі дали бажали би взіяти її Верзайський договір. Панує думка, щоб наради розробної конференції відложити та щоб дати делегатам нагоду порозумітися з урядами своїх держав.

В РИМІ ХВАЛЯТЬ ГІТЛЕРА.

РИМ (Італія). — В Римі декларация Гітлера викликала дуже добре враження. Кажуть, що йому не можна тим разом нічого закинути, бо він поставив справу ясно й просто. Гітлер заявив, що Німеччина може роззробити до останньої гармати, як-що інші держави готові тесаме зробити. Він теж заявив, що треба божовільного з Францією. Німеччина, говорив Гітлер, а хоче тільки того, щоб вона не була понижена, а щоб була трактована нарівні з іншими державами. А того, як підносить фашистська преса, не можна їй відмовити.

Кажуть далі, що Муссоліні є тої думки, що супроти заяви Гітлера треба поставити справу світового зрозобрення в інший спосіб, ніж це було досі.

ГІТЛЕР ВІДКЛИКАВСЯ ДО НАРОДУ.

БЕРЛІН (Німеччина). — Ціла Німеччина є тепер захоплена Гітлером, а це тому, що він покинув Лігу Націй і вратував час німецького народу. Гітлер з Гітленбургом роззаявля парламент і розписали нові вибори. Запитано теж нарід плебісцитом шляхом, чи він дає свою згоду на політику уряду.

Кажуть, що нема найменшого сумніву, що нарід попре односторонню теперішню політику німецького уряду.

АНГЛІЯ ПОСТУПАЄ ДУЖЕ ОБЕРЕЖНО.

ЛОНДОН (Англія). — Англійський уряд змінив тон супроти Німеччини і намагається тепер ужити всього свого впливу, щоб притягнути Німеччину знову до Ліги Націй. Навіть підноситься голоси критики проти британського делегата на розробній конференції, сера Джана Саймона, за його гострий тон супроти Німеччини і кажуть, що це він причинився теж до того, що Німеччина покинула розробну конференцію.

ПОЛЬЩА ТОЛКУЄ ПО СВОМУ.

ВАРШАВА (Польща). — Польський уряд заявляє, що Німеччина не зможе внести замішання у мирові змагання Європи. На мову Гітлера і виступ Німеччини з Ліги Націй глядять так, що це є маневр Німеччини, щоб мати вільну руку й могли збортитися.

СКЛОНІЛИ ДО КОНЦЕСІЙ.

ЖЕНЕВА (Швайцарія). — Європейські й американські політики, згромаджені в Женеві, толкують собі теперішній конфлікт між Німеччиною й бущими альянтами так, що тепер Німеччина мусить дістати нові концесії.

ФРАНЦУЗИ БОЯТЬСЯ РОЗРИВУ.

ПАРИЖ (Франція). — Французька преса пише дуже обережно про виступ Німеччини з Ліги Націй. Французи є того переконання, що це є дуже зручний німецький крок, обчислений на те, щоб розбити Англію, Францію, З'юнені Держави й Італію. Тому Франція здержується з офіційним комунікатом, а насамперед виснодує опині інших держав, що вони думають робити з Німеччиною.

"SVOBODA" (LIBERTY)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays,
at 3181 Grand Street, Jersey City, N. J., U. S. A.
Owned by the Ukrainian Publishing Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered at Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J.,
on March 30, 1911, under the Act of March 3, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1102
of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES:

Three cents a copy		ПЕРІОДИКА:	
One year	\$ 7.00	На рік	\$ 7.00
Six months	3.75	На пів року	3.75
Three months	2.00	На три місяці	2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерсі Сіті і Заграницю:	
One year	\$10.00	На рік	\$10.00
Six months	5.50	На пів року	5.50
Three months	3.25	На три місяці	3.25

За оголошення редакції не відповідальна.

3 Канади наслідати поштові гроші на т. зв. Foreign Money Order.
Тел. "Свобода": Montgomery 5-0488. Тел. У. Н. Сокоз: Montgomery 5-1838.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ШЕСТИЙ КОНГРЕС "ОБЕДНАННЯ"

В п'ятницю, 3 листопада, відбудеться в Нью-Йорку Шестий Конгрес Обєднання Українських Організацій в Америці. Його програму проголошено. З неї виходить, що на першій місці поставлено справу голоду на Великій Україні, як і справу визнання Світові американським урядом.

Всі добре пам'ятаємо, як 3 роки тому відбувся П'ятий Конгрес "Обєднання" і в який торжественний та рішучий спосіб запропоновано дії проти польських звірств на Західній Україні. Той збірний протест організованого американсько-українського громадянства мав тоді той відгомін, що по цілій Америці запропоновано й відсвятковано День Жалоби та Неслію Молитви зприводу українських жертв ляхового дикства.

І тепер на Західній Україні продовжується далі польський терор. І там повені та податкові здирства доводять наш нарід до голоду. І там гинуть наші найкращі молоді сили на шибеницях, або гинуть по ляхових тюрмах.

Та хоч які там невідраді обставини, на перше місце вибивається сьогодні трагічне положення Великої України. І в тій справі треба буди Шестому Конгресові "Обєднання" забрати слово, даючи цим збірний вислів думки цілої американської України.

І вже та одна справа вимагає від нашого громадянства подбати про те, щоби на тій Конгресі були заступлені наші товариства, братства, сестрицтва й інші установи якнайчисленніше, та щоби був висланий на наради найвідоміший елемент, який визнається добре у всіх тих справах. Бо на Конгрес призначається звичайно тільки один день. Значить, нема там часу на довгі дебати. Там треба справи розуміти, скоро в них орієнтуватися і скоро й розважно рішати. А те все є облегчене, бо на конгресі "Обєднання", як це нам відомо, справи, які приходять на порядок нарад, є завжди підготовані й добре передумані, так, що нема труднощів вносити потрібні поправки.

Без сумніву всі ми бажали би наше життя в Америці оживити та зробити його змістовнішим. У всіх нас є певні плани, критичні зауваги та сумніви. Саме тепер пора видивити те все наверх. Можна не зводити перед Конгресом "Обєднання" на нарадах по місяцях. І можна це піднести в пресі, піддаючи різкі проекти. А це вже об'єкційноб наради Конгресу "Обєднання", коли ми обмінюємося нашими думками ще перед Конгресом.

Колі хочемо досягти чогось великого, то всім нам треба докладати до цього свого зусилля.

Р. Петрин.

НА МОГИЛАХ.

(Оповідання).

Дуже хотів, щоби ті слова кий! — думали сини старини-мудра дівчина, котра вночі на музиках чогось то дуже пропівалася.

— Мапа! — сказав же раз, покинувши отарок на землю.

Парубок встав, плону в долоні, щоби гладий патик, що висковзувався з рук, вхопив дажана і став рубати землю дождь ліній, зробленої візлом. Зноза цвинтаря доходили до нього співби робити, що робили в полі. Доходив турків возів, бо попри цвинтар ішла дорога. Михайло лиш голав дажаною. Голуючи, думав:

— Собака! Приблуд! Пришов до нас бо зна звідки і в Блишних розпаноується так, начеб він був наш з діда й прадеда. Зайда!

Михайло думав про Павла Котурку, котрого батько прийшов до Блишних і осів там, оженився з донькою одинакою билинського господаря. Ті сини тубольні з діда і прадеда, котрі не мали шаста до діда, гадали, що сторонські парубки і сини зайві не мають права першества до билинських дідач. Так думав також Михайло.

Сторонський парубок, як взагалі, якийсь зайда нехаче, так на таку діду, який не хоче взяти жаден билинський.

Сторонський парубок, як взагалі, якийсь зайда нехаче, так на таку діду, який не хоче взяти жаден билинський.

МІЖ МИЛОСЕРДІМ І ЖОРСТОКІСТЮ

Довгий час українські інтелектуали, виховані на московсько-російській літературі, хворіли на крайню розумовість до всього, що терпять, — хоч би це був і найгірший ворог, або найнебажачіший їй найшкідливіша тварина. Навіть Франко писав:

"Милосердям нам треба бути жадя за все живого, Бо життя се кляний, хібаж є [що вище від нього?]"

"Для великих рас, відповідав Донцов в своєму "Националізмі", — це щось, що є вище за життя одиниці", — це є Нація, релігія, почуття честі, обов'язку, — це є ті колективні цілі, задля досягнення яких потрібні систематичні зусилля кількох поколінь.

І тоді, як Франко забороняв чпати навіть скорпіонів, бо, мовляв, і "скорпіон жити в світі бажав, а чик винен він тому, що їдз у хвіст своїм мамі", — Леся Українка устами Мір'яма відповідала, що не можна мати милосердя до тих, хто "їдз у хвіст своїм мамі, то їдз їм світові шкоду завдає, хоча би ї не свідомо."

В цих протилежних поглядах зарисовувався дуже недовіжно цілком відміне — навіть протилежне — відношення до світу двох віків: з одного боку вік розумового гуманітаризму, що відходив (найяскравішим його представником був московський письменник Лев Толстой з його теорією "непротравлення зла"), з другого боку — вік активного волонтеризму, що знайшов свій вияв між іншим у волонтеристичному націоналізмі і — в протилежність толстовству — уважав необхідним зматігати якнайвигнати з усім, що визнавалося за зло.

Відповідно до того — однією з головних чеснот минулого століття було милосердя; однією з головних прикмет волонтеристичного націоналізму стає твердість. Дехто з ідеологів волонтеристичного націоналізму висуває в протиставлення Милосердю Жорстокість. Так, наприклад, в "Самостійній Думці", що виходить у Чернівцях, у числі 9 (за вересень 1933 р.) на сторінці 250 читаємо: — "Змирнявши діду жажуються перед зоркою жорстокості поставою"

націоналізму..." Що цей вираз "жорстокість" жажу то несіа, домо, видно з того, що кілька разів вище автор рекомендує читачам фразу Мусоліні про потребу бути великодущими: — "Ми повинні дозволити собі на розкіш бути великодущими і лішарими супроти одурених і тих, що каються." Отже не можна бути одначасно "великодущими" і "жорстокостями", не можна бути одначасно "лішарським" і "жорстоким". Жорстокість є прикметою малих душ, а психологія нас учиць, що жорстокі люди є завжди трусливі, а трусливі, навпаки, є побільшості жорстокі.

І немірня милосердя, що боронить право на життя скорпіонів, і психологічна протилежність жорстокості — походить дуже часто з одного джерела — з немірної переваги чуття над розумом, — немірної переваги, що межує з хоробрістю, і дуже часто знаходить свій висновок — в сальмізі.

Не дурно один італійський письменник, у нас мало знаний, п. Люкателлі, писав, що співчить ки милосердя є одним з найефективніших почувань, і у деского воно доходить до того, що людина охотно вбиває лаг у видолої людини, щоби лише мати потім нагоду казати бідоного сіпола!"

І дісно, герой роману Достоевського "Вина і кара", перенятий "милосердя", свідомість саме так, як писав Люкателлі: — "Зачо я до неї привязався? Заставля, що вона була хороша. Коли вона була ще й каліка або горбата, аж, здається, її ще більше полюбив..." Отже задоволення цієї патологічної любові тільки й лішається, що зробити отой об'єкт "любви" — "калікою!"

Донцов пише з цього приводу в ЛНВ 1931, VI, с. 528—29): — Тут вже починається чисто російська патологія, в яку неперестежно змінюється жорстка релігійна любов до всіх "попорокених і зневажених".

До ті "глибини" спустився протест проти західної етики обов'язку, шукання підпорання і "асерпшення", без яких не обійдеться хитина й неперва російська душа, до зосидаризування з величезною

масою виробів, тих "останніх, що хочуть бути першими", не маючи до того ні права, ні сил!" Н. Михайловський писав, що Достоевський хотів нам показати двоє життя в цілій його Бродиті, в усіх його смердючих, ятряних в'язях. — Витягати ці в'язи, показувати їх приселено, — завважує з цього приводу Донцов, — в цій є садистична насолода автора "Білих людей", а називає він це "реалією милосердя". На цей самий садизм милосердя терпів і Лев Толстой. Ось як пише про це в своїх споминах його жінка Софія Толстая: — "Чому він хоче, щоб я не жила, а постійно терпіла, дивлячись на жаху, хвороби й нещастя людей, і щоб я їх шукала, коли вони не траплялися в мою житті?!"

Московский наріз за цю свою "милосерність" уважався не бо богосним народом. Його хоробрість розумовість видавалася прикметою високо розвиненої душі й ніжного серця. Тимчасом більшовицька революція виказала, що мостю, і дуже часто знаходить свій висновок — в сальмізі.

Не дурно один італійський письменник, у нас мало знаний, п. Люкателлі, писав, що співчить ки милосердя є одним з найефективніших почувань, і у деского воно доходить до того, що людина охотно вбиває лаг у видолої людини, щоби лише мати потім нагоду казати бідоного сіпола!"

І дісно, герой роману Достоевського "Вина і кара", перенятий "милосердя", свідомість саме так, як писав Люкателлі: — "Зачо я до неї привязався? Заставля, що вона була хороша. Коли вона була ще й каліка або горбата, аж, здається, її ще більше полюбив..." Отже задоволення цієї патологічної любові тільки й лішається, що зробити отой об'єкт "любви" — "калікою!"

Донцов пише з цього приводу в ЛНВ 1931, VI, с. 528—29): — Тут вже починається чисто російська патологія, в яку неперестежно змінюється жорстка релігійна любов до всіх "попорокених і зневажених".

До ті "глибини" спустився протест проти західної етики обов'язку, шукання підпорання і "асерпшення", без яких не обійдеться хитина й неперва російська душа, до зосидаризування з величезною

масою виробів, тих "останніх, що хочуть бути першими", не маючи до того ні права, ні сил!" Н. Михайловський писав, що Достоевський хотів нам показати двоє життя в цілій його Бродиті, в усіх його смердючих, ятряних в'язях. — Витягати ці в'язи, показувати їх приселено, — завважує з цього приводу Донцов, — в цій є садистична насолода автора "Білих людей", а називає він це "реалією милосердя". На цей самий садизм милосердя терпів і Лев Толстой. Ось як пише про це в своїх споминах його жінка Софія Толстая: — "Чому він хоче, щоб я не жила, а постійно терпіла, дивлячись на жаху, хвороби й нещастя людей, і щоб я їх шукала, коли вони не траплялися в мою житті?!"

Московский наріз за цю свою "милосерність" уважався не бо богосним народом. Його хоробрість розумовість видавалася прикметою високо розвиненої душі й ніжного серця. Тимчасом більшовицька революція виказала, що мостю, і дуже часто знаходить свій висновок — в сальмізі.

Не дурно один італійський письменник, у нас мало знаний, п. Люкателлі, писав, що співчить ки милосердя є одним з найефективніших почувань, і у деского воно доходить до того, що людина охотно вбиває лаг у видолої людини, щоби лише мати потім нагоду казати бідоного сіпола!"

І дісно, герой роману Достоевського "Вина і кара", перенятий "милосердя", свідомість саме так, як писав Люкателлі: — "Зачо я до неї привязався? Заставля, що вона була хороша. Коли вона була ще й каліка або горбата, аж, здається, її ще більше полюбив..." Отже задоволення цієї патологічної любові тільки й лішається, що зробити отой об'єкт "любви" — "калікою!"

Донцов пише з цього приводу в ЛНВ 1931, VI, с. 528—29): — Тут вже починається чисто російська патологія, в яку неперестежно змінюється жорстка релігійна любов до всіх "попорокених і зневажених".

До ті "глибини" спустився протест проти західної етики обов'язку, шукання підпорання і "асерпшення", без яких не обійдеться хитина й неперва російська душа, до зосидаризування з величезною

масою виробів, тих "останніх, що хочуть бути першими", не маючи до того ні права, ні сил!" Н. Михайловський писав, що Достоевський хотів нам показати двоє життя в цілій його Бродиті, в усіх його смердючих, ятряних в'язях. — Витягати ці в'язи, показувати їх приселено, — завважує з цього приводу Донцов, — в цій є садистична насолода автора "Білих людей", а називає він це "реалією милосердя". На цей самий садизм милосердя терпів і Лев Толстой. Ось як пише про це в своїх споминах його жінка Софія Толстая: — "Чому він хоче, щоб я не жила, а постійно терпіла, дивлячись на жаху, хвороби й нещастя людей, і щоб я їх шукала, коли вони не траплялися в мою житті?!"

Московский наріз за цю свою "милосерність" уважався не бо богосним народом. Його хоробрість розумовість видавалася прикметою високо розвиненої душі й ніжного серця. Тимчасом більшовицька революція виказала, що мостю, і дуже часто знаходить свій висновок — в сальмізі.

Не дурно один італійський письменник, у нас мало знаний, п. Люкателлі, писав, що співчить ки милосердя є одним з найефективніших почувань, і у деского воно доходить до того, що людина охотно вбиває лаг у видолої людини, щоби лише мати потім нагоду казати бідоного сіпола!"

"Бе когось з насолодою." Ось та формула садистичної жорстокості.

Стверджуємо факт, що наріз, відомий своєму хоробрію "милосерністю", є одначасно одним з найжорстокіших народів у світі. Бо, як ми вже вказали, крайності стикаються, і крайня милосерність, як і крайня жорстокість, походить з одного й того самого джерела — немірної садистичної жадиби насолоджуватися чужим стражданням, з тією лише різницею, що милосердя є ласивий насолода і задовольняє своїм стражданням лютей, які знаходять на своєму шляху, а жорстокість є активна насолода, що вимагає участі самого садиста в спричиненню страждань.

Безмірно високо над цим хоробріми виявами гедоністичної розумовості стоять честної волею Твердості, яка безоглядно побороє всяке зло, що зустрічає на своєму шляху, і не гається час від часу здіматим карачий безжалісний меч — та робить це не в садистичній насолоді жорстокості, але лише з високо розвиненого почуття обов'язку, так, як писав один з наполеонівських героїв, генерал Марбурт, у своїх споминах (т. III, с. 344):

"Я боюся відчувати в'язу, вбивачи своєю рукою кий, як в усіх злочинців Німців, які перебили французьких полонених по битві під Ліпськом. Тому я вклав шаблю назад у піхву і залишив нашим кіноточкам турботу знищення цих убивників..."

Ось приклад людини, яка не вагається виконати свій обов'язок, як є настільки тверда, що ні на хвилину не сумнівається в необхідності "випищення цих злочинців", але яка одначасно, боїться відчувати "в'язу вбивання" — боїться знизитися до жорстокості.

Бо жорстокість, як каже Монтейн, є дитина трустости, а героїзм є дитина смливости. Бо міра герої помагає не в кількості смертей, які він завдає, але в кількості смертей, які він бравувно зустріє.

Евген Онанський.

ВСТУПАТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

ВСТУПАТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

ВСТУПАТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

ВСТУПАТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

ВСТУПАТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

ВСТУПАТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

ВСТУПАТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

ВСТУПАТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

ВСТУПАТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

ВСТУПАТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

ВСТУПАТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

ВСТУПАТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

ВСТУПАТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

НА БІЖУЧІ ТЕМИ.

"ТЕОРИЯ І ПРАКТИКА".

При щорічних міських виборах у Нью-Йорку кандидатом між іншими пані Марсел Де Вит Гол. Кандидат на уряд олермана, про котрий вона засуджується як зовсім зайвий. Мовляв олермани перемілилися на проті гумові печатки для так званого "борд о естимейт", як і для політичної машини, яка контролює місто.

НАВЧАННЯ. СПРАВКІ П НАВЧАННЯ НЕДОЛАДІ.

На відбуваючись в Нью-Йорку "жничий конференції для біжучих проблем" виступав з відомим про виховання відомий письменник Джан Ерскин. Яко професор англійської мови в університеті, він нагадав завзятю на навчання мов, практиковане в американських школах. Говорив він, що професори вчать мови вічно, але не вчать, як її вживати.

Професори повинні вчити не те, чого колись учили, але те, що модерна людина бажав знати, що вона бажав опанувати й практикувати.

Базикація й життя.

Професор Ерскин протиставив навчання для базикації та навчання для життя.

"Вчити ми повинні для життя", говорив він, "як того ми не можемо вчити, то краще зробимо, як будемо мовчати".

Відчит і книжка.

Цікаві погляди висказав він про лекції. Устні лекції, говорив проф. Ерскин, заведено в давнину, коли книжки були дорогі. Нині, коли книжка подешевіла, лекції є зайвий і дорогий пережиток старини. Найдешевший спосіб науки не книжка. Попри не їде радіо й фільм.

АМЕРИКА І "ЧОРТІВСЬКИЙ ОСТРОВ".

Федеральний уряд думає припинити свою кампанію проти викрадачів осіб заведених для них спеціальної тюрми на відлюдному острові, з якого втеча була просто неможливо. В ті цілі уряд закуповує острів Аляктрас у залуви Сан Франциско, який до неслана служив за військову тюрму. Остров цей — природна твердиня: високі скелі та сильні течії моря, яких ніхто не може переплисти.

Ці виста радує деяких людей, відрізняючи пошесті викрадачів осіб. Однак і люди, які остерігають Америку перед слугуванням прикладу Франції в заведенню цього "острова чорта". Тюрма на відлюдному неслана запрошує тюремних наставників до жорстокого обходження з в'язнями; такі жорстокості роблять з в'язнів мучеників, а мученицька репутація для в'язнів не помагає урядови знищити злочин. Навпаки, вона помагає злочини зробити популярними, як свого роду мучеництво.

І в каранню злочинців є така річ, як перельблення.

СЕМІТИ МІЖ СОБОЮ.

У Палестині заворушилися Араби, бо до Святої Землі приходять забагато Жидів! Для протесту замкнули всі арабські крамничі. Демонстрації почалися молитвами в мюшсах, де Араби молилися про щастя приходу Жидів. Помолвилися, прийшли на вулицю і співали протисестинські пісні. Доносення кажуць, що Араби співали пісні антисестинські. Отже не антисестинські, як би не названо, колись їх спінало дещо. Видно, хтось уже знає, що й Араби семити, як Жиди, та що жидівсько-арабська боротьба це боротьба між двома семітськими народами.

Це деяка лекція Жидам для зрозуміння боротьби між Українцями й Москалями, як "багато російських Жидів, зрозуміти не можуть".

(Далі буде).

